абде (ж) селетинчі (тъ) съ месоѣ растение, дрва какви кочо имать сила слабителна, либдн. в. простока. Неоф. казвасе повече подбелчинъ.

Абе, мерзм. сложно (срв. бе) кога се обращаш къмъ някого да му говориш или да нещо говориш и нещо: А бе Ивине! абе че ти нали чуе да дойдеш? абе че щѣхъ ама... А бе ти си следен кеурчъ ти. А бе че пешиш за кого да печелиш. Л. Д. 1876 у. 60. Абе, ѣвдо пенчо, бнщо ни умрѣ овцата (бе). Ч. 125. И-бе, побрашма (абе че) събуч и барем цервулиш, чеще окалящ подсолчъ? — бочъ не гледа на нечистаи цервули, а на чисто сърдце. — 131. И бе мъ ходихъ у курсиничиш и по-помихъ и да ни харяре това гърненце. З. 164. А бе ти пиеш скѣтъ тогогоъ; купувак по-Ертенъ. — 164. А бе, брата селеи, нали момчеца имга, пакъ ама нѣмиме ли ги? Зк. 24. Абе да почерпя бива, ама пари нѣмамъ. Зк. 83. Въ една голяма часъ отъ народа изговаря се Аба и Ава, или то право второй слогъ между ба и в. Аба чей? нещо, ава ти е беше съ кошата.

Абе (то) среща се като умал. отъ аба, в. абица

Абаи, мрвд. при свѣстяване, съвнимание и съсѣщание за нещо. Абеи аѣ щѣхъ да ходе и амъ кадѣ си.

Абанъ в. аблъкъ и аблянъ. натравихъ се единъ катъ ибеи дрехи.

Аберъ, в. хаберъ, вѣсть, извѣстие.

Абердрийка (та) в. хабердрийка.

Абердрийче (то) в. хабердрийче.

Абердрия (та) в. хабердрия. чъе се и хабердрийтъ, — дрвнядъ.

Абесъ, прч. пендм. кочо нар. Драмчо, грозно, неприятно; отвратително. Ама това е абесъ дѣто го правиш, ѣдни си Хазъ тъ.

Абетица (та) увел. и умн. отъ аба. навлякоиъ една абетина тарсайнва до идна и къдѣ, яма до яма, дикиш до дикиш.

+Абецедаръ, отъ ц в, с. в. букварь.

Абие нар. стр. ведняга, изведнъжъ, отведнъжъ, изведнъжъ, изведнъжъ, из